

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.970 van 25 maart 2013
in de zaak A. 202.706/IX-7491**

In zake : Marc KOKELENBERG
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Liebaut
 kantoor houdend te 9160 Lokeren
 Durmelaan 4W1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Buitenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het BEROEPSORGAAN INZAKE VEILIGHEIDS-
MAGTIGINGEN, VEILIGHEIDSATTESTEN EN
VEILIGHEIDSADVIEZEN
gevestigd te 1000 Brussel
Leuvensesteenweg 48, bus 5
waar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 december 2011, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van het beroepsorgaan inzake veiligheids-
machtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen van 3 oktober 2011 tot
bevestiging van de beslissing van de Nationale Veiligheidsoverheid tot weigering
van een veiligheidsmachtiging van het niveau vertrouwelijk, aan Marc
Kokelenberg.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 februari 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is tewerkgesteld als stralingscontroleur (nucleaire productie zone Doel) bij de NV Electrabel.

3.2. Op 19 maart 2009 dient de veiligheidsofficier van de NV Electrabel de aanvraag en basisvragenlijst in voor een veiligheidsmachtiging voor de verzoeker bij de Nationale Veiligheidsoverheid (hierna: NVO).

3.3. De NVO beslist tot de weigering van de veiligheidsmachtiging van het niveau vertrouwelijk. Dit wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 mei 2011.

3.4. Op 30 mei 2011 dient de verzoeker tegen de beslissing van de NVO beroep in bij het beroepsorgaan inzake veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen (hierna: het beroepsorgaan).

3.5. Op 3 oktober 2011 verklaart het beroepsorgaan het beroep van de verzoeker ongegrond en bevestigt de beslissing van de NVO waarbij de veiligheidsmachtiging wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Buiten zaakstelling

4. In de overwegingen B.10 en B.11 van het arrest nr. 14/2006 van 25 januari 2006 van het Grondwettelijk Hof, die worden bevestigd in de overwegingen B.17.3 en B.17.4 van het arrest nr. 151/2006 van 18 oktober 2006 van dit Hof, wordt omstandig uiteengezet waarom het beroepsorgaan zowel in zijn oorspronkelijke als in zijn gewijzigde samenstelling door de wet van 3 mei 2005, houdende wijziging van de wet van 11 december 1998 tot oprichting van een beroepsorgaan inzake veiligheidsmachtigingen, een administratief rechtscollege is.

De Raad van State valt deze zienswijze bij. Bijgevolg kan een administratief rechtscollege, zoals huidig beroepsorgaan, niet als verwerende partij

optreden in een geding gericht tegen een beslissing dat het zelf heeft genomen, zodat het beroepsorgaan buiten de zaak wordt gesteld.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5. De verwerende partij werpt een exceptie op van onbevoegdheid *ratione materiae* van de Raad van State, vermits overeenkomstig artikel 9, vierde lid, van de wet van 11 december 1998 tot oprichting van een beroepsorgaan inzake veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen (hierna: de wet van 11 december 1998) bepaalt dat beslissingen van het beroepsorgaan niet vatbaar zijn voor enig beroep. Zij verwijst hiervoor naar hogervermelde arresten van het Grondwettelijk Hof en naar het arrest nr. 194.677 van 25 juni 2009 van de Raad van State inzake Gros.

6. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat zijn zaak verschilt van voornoemde zaken behandeld door het Grondwettelijk Hof, omdat die zaken “het voorwerp waren van een op tegenspraak tot stand gekomen besluitvorming door het beroepsorgaan”, wat in zijn zaak niet het geval was, vermits zij bij verstek werd behandeld, niettegenstaande zijn redelijk verzoek om uitstel van 20 september 2011 en het nadrukkelijk verzoek om te worden gehoord, (wat) schijnbaar (...) door het beroepsorgaan ongemotiveerd werd geweigerd.

7. Bijgevolg dienen volgens de verzoeker de volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld:

“1° Schendt artikel 9, vierde lid, van de wet van 11 december 1998 tot oprichting van het beroepsorgaan inzake veiligheidsmachtigingen, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6, tweede lid van dezelfde wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 22 en 23, derde lid, 1°, ervan of met de artikelen 6,8 en 13 EVRM, in zoverre die bepaling(en) erin voorziet(n) dat tegen de beslissingen van het beroepsorgaan geen beroep of verzet mogelijk is wanneer de rechtspleging niet op tegenspraak is geschied, (en) eiser noch zijn raadsman werden gehoord door het beroepsorgaan.

2° Schendt artikel 13 van de wet van 11 december 1998 betreffende de classificatie en de veiligheidsmachtigingen, -attesten en -adviezen de

artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet samengelezen met de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, in zoverre de in het geding zijnde bepaling vermeldt dat ‘een natuurlijke persoon voldoende garanties biedt inzake geheimhouding, loyauteit en integriteit’, doch verder werd nagelaten in deze regel nauwkeurig te definiëren wat dient te worden begrepen onder ‘voldoende garanties’ en ‘integriteit’”.

Beoordeling

8. Artikel 9, vierde lid, van de wet van 11 december 1998 bepaalt dat de beslissingen van het beroepsorgaan, genomen in het kader van die wet, niet vatbaar zijn voor enig beroep. Niets wijst erop dat de wetgever het annulatieberoep uitgesloten zou hebben voor die regeling.

9. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in zijn arrest nr. 14/2006 van 25 januari 2006 uitgesproken over de bestaanbaarheid van artikel 9, vierde lid, van voornoemde wet van 11 december 1998 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 22 en 23, derde lid, 1°, ervan of met de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in zoverre voornoemde bepaling inhoudt dat de beslissingen van het beroepsorgaan niet voor beroep vatbaar zijn.

Het Hof overweegt wat volgt:

“(…)

B.7. Behalve in strafzaken bestaat er geen algemeen beginsel dat het bestaan van een rechtspraak in twee instanties oplegt. Het recht op een eerlijk proces veronderstelt evenwel dat de beslissing van een administratieve overheid is onderworpen aan de controle a posteriori van een rechtscollege met volle rechtsmacht.

(…)

B.14. Daar het Comité I een rechtscollege is wanneer het kennis neemt van het bij de in het geding zijnde wet bepaalde beroep, schendt de ontstentenis van een mogelijkheid van beroep tegen de beslissingen die het na afloop van een rechtspleging op tegenspraak uitspreekt, de in de prejudiciële vraag vermeldde bepalingen niet”.

10. De eerste vraag van de verzoeker is in essentie reeds door het Grondwettelijk Hof beantwoord maar het overweegt dat de ontstentenis van een beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van het beroepsorgaan noch de Grondwet noch het EVRM miskent.

De verzoeker voert aan dat dit anders zou kunnen zijn in de gevallen de procedure voor het beroepsorgaan niet op tegenspraak is verlopen. Dit standpunt wordt niet bijgevalen. De vraag of het beroepsorgaan bij de behandeling van de zaak de rechten van verdediging heeft geëerbiedigd, is niet relevant voor het beoordelen van de noodzaak om een beroepsmogelijkheid te creëren, daargelaten de vraag of voornoemde rechten in deze zaak werden geschonden door het beroepsorgaan.

11. De tweede prejudiciële vraag heeft betrekking op de betekenis en de draagwijdte van “voldoende garanties” en “integriteit”, vervat in artikel 13 van de wet van 11 december 1998.

De verzoeker maakt evenwel niet duidelijk op welke wijze de eventuele ongrondwettigheid van die bepaling, die betrekking heeft op de inhoudelijke behandeling van de aanvraag, een invloed kon hebben op de vraag naar de bevoegdheid van de Raad van State.

Het verzoek tot het stellen van de tweede prejudiciële vraag is bijgevolg niet ontvankelijk.

12. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. Het beroepsorgaan inzake veiligheidsmachtigingen, veiligheidsattesten en veiligheidsadviezen wordt buiten de zaak gesteld.

2. De Raad van State verwerpt het beroep.

3. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 maart 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche